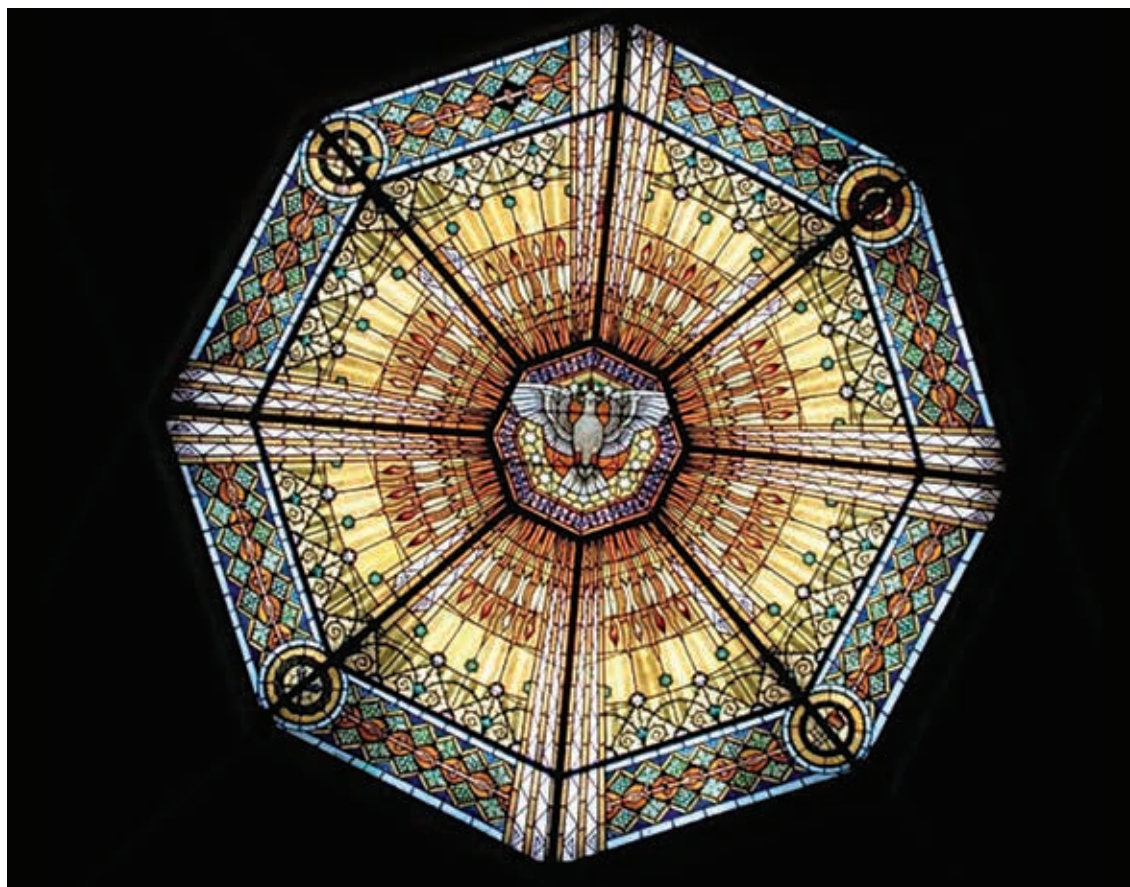

Népek missziája

A Pápai Missziós Művek magazinja • XVI. évfolyam, 1. szám • 2022. Pünkösd

Ingyenes lap. Adományaikat a missziók javára köszönettel fogadjuk.

Járja át Isten Szentlelke az életünket!

Együtt az élet teljessége felé

Lehet harmóniában és békében élni

Október a rózsafüzér és a missziók hónapja

Missziós avatás

Ferenc pápa az öregkorról

Alor: Indonézia rejtett paradicsoma

♦ Afrika – „Legszebb utazás, amit valaha is tettem”

Michele Farina olasz egyházmegyes pap és az Afrikai Missziós Társaság misszionáriusa nemrég érkezett a Közép-afrikai Manassao-ba. Missziója ebben az áldott, ugyanakkor a szegénység, háború és instabilitás által sújtott országban Istentől jött. „Egyike volt legszebb utazásaimnak, amiket tettem” – mondja Michele atya a fővárosból, Banguiból a monassao-i misszióba tett útról. „Itt

Közép-Afrikában az emberiség keresztmetszetét láttam: a falusi életet, sok gyermeket, fiatalot, nőket és férfiakat. Mindenekelőtt a kislányokat és nőket, akik fejükön sok mindent egyensúlyoztak: élelmiszert, fát, vizet; s a víznek, e drága kincsnek, egyetlen csöppjének sem szabad kárba vesznie. Sok munka vár rám, de missziós életem azzal kezdődik, hogy figyelek, megismerem az itt élőket és ők is megismernek engem, és tanulom a nyelvüket”.

(Agenzia Fides)

♦ Ázsia – Új papok az egyháznak, reménység a népnek

„A myanmari egyház sebzett és ki-rekesztett. A papok a nép reménye, a szenvedő testvérek menedéke. Myanmarnak szüksége van kiengesztelődésre és párbeszédre: ezért hirdeti a pap az Örömhírt” – mondta Charles Maung Bo kardinális abban a szentmi-

sében, amelynek során 13 diakónust szentelt pappá a yangoni Szűz Mária katedrálisban. A papságra jelöltek három egyházmegyből jöttek: három jezsuita, két ferences, a többiek egyházmegyesek. „Myanmar keresztutat jár. A papok az oltárok előtt állnak és nagylelkűen felajánlják életüket az egyházért és a nemzetért. A katolikus papság a szolgálatból áll: a sérülteket és gyengéket gyógyítjuk. Az igazságot keressük, hirdetjük, hogy egy hatalom sem irányítja a világot, mert Isten Mindenható. Szavakkal és a szívünkkel imádkozunk: van hit és remény a kihívások, a könnyek és a vér között, nemcsak Myanmarban, hanem az egész világon. A pap szentségre hívatott, és arra, hogy közel legyen Istenhez és a néphez” – húzta alá Bo kardinális.

(Agenzia Fides)

♦ Amerika – A bennszülött népek képviselői Rómában

2021 októberében a kanadai püspöki konferencia meghívta Ferenc pápát Kanadába. A pápa késznek mutatkozott ellátogatni az országba, de az utazást a pandémia miatt elhalasztották. A tervezett látogatás előtt 32 törzsi elöljáró által vezetett küldöttség kelt útra Kanadából Rómába, hogy találkozzon Ferenc pápával. A küldöttek átfogó ismeretekkel rendelkeznek a gyarmati rendszer hatásairól. „Kanada püspökeiként hálásak vagyunk a küldötteknek, hogy részt vesznek ezen az utazáson. Ferenc pápának is hálásak vagyunk, hogy figyelmes az ő szenvedéseik iránt, és mélyen elkötelezett a szociális igazságosság iránt” – mondta a kanadai püspöki konferencia elnöke, Poisson érsek.

(Agenzia Fides)

Tartalom

Hírek a világmisszió életéből	2
Sebastian atya íróasztala	3
Együtt az élet teljessége felé	4
Lehet harmóniában és békében élni	6
Ferenc pápa az öregkoráról	8
Gyermekek missziós adománygyűjtése	9
Ima a békéért	9
Missziós avatás	10
Október a rózsafüzér és a missziók hónapja	11
Látogatás a Reménysugár Otthonban	12
Szemben a szegénységgel	14
Alor szigete	16
Tudósítás Barabásról, a magyar-ukrán határról	18

Népek missziója

ISSN 2732-138X

Kiadja a Pápai Missziós Művek

Főszerkesztő, felelős kiadó:

P. Benvin Sebastian Madassery SVD, a PMM igazgatója

Szerkesztés és korrektúra: a PMM önkéntesei

Pápai Missziós Művek

1223 Budapest, Jókai Mór u. 14.

Tel./fax: 06-1-226-4610

pmmmisszio@gmail.com • papaimisszio.hu

Nyomtatás: **Pharma Press Nyomdaipari Kft.**
Felelős vezető: Fabók Dávid ügyvezető

Járja át Isten Szentlelke az életünket!

A keresztyénség egy különleges út, nem csak vallás, hanem annál több: maga az élet. Ahhoz, hogy valaki igazán keresztyény legyen, találkoznia kell az Élettel. Az élet nélküli ember akkor lett élővé, amikor az Élet Lelke lakást kapott benne. Nagy titok! Aki ehhez a titokhoz közeledik, abban elevenen él a keresztyény Lélek. Ezért mondta Jézus a következő szavakat: „A Lélek az, ami éltet, a test nem használ semmit” (Jn 6,63).

A Lélek eljövetele az apostolok életét új dimenzióba helyezte. A gyenge és félelemmel teli életüket olyan erő töltötte be, amely legyőzött minden emberi akadályt. Félelem nélkül indultak. Hirdették

a feltámadott Krisztust fáradságot nem ismerve nap mint nap, és a Lélek örömeiben elviseltek minden szenvedést és próbatételt.

Eljött az idő minden Krisztus-hívó számára, hogy komolyan megkérdezze önmagától: találkozott-e már az Élettel? A pünkösdi élmény belsőleg és külsőleg igazi Krisztust hordozó edényekké teszi az Ő benne hívőket.

Járja át Isten Szentlelke az életünket!

P. Benvin Sebastian Madassery SVD

a Pápai Missziós Művek
magyarországi igazgatója

♦ Európa – Pálosok: „Annyi fájdalmat és annyi könnyet látunk!”

„Városunk, Lemberg a közép- és kelet-ukrajnai bombázások elől menekülő emberek százazreinek vált átmeneti helyévé, főleg nőknek és gyermekeknek. Annyi fájdalmat és annyi könnyet látunk! A 60 év alatti férfiak nem hagyhatják el országukat, mert kötelesek hazájukat védeni. Sokan elh hozzák családjukat a határra, aztán visszafordulnak, hogy harcoljanak” – mondja Mariusz Krawiec pálos atya, a leMBERGI kis rendi közösség elöljárója. „Február 24-e, a háború kitörése óta is itt maradtunk, mivel pástorként nem hagyhattuk el nyájunkat, mikor veszélyben van” – folytatja. Mariusz atya újságíróként is dolgozik több újságnál. A szerzetesek a menekültek szállításában segítenek, a pálos nővéreknél, innen 250 km-re, menekültek elszállásolására is van lehetőség.

(Agenzia Fides)

♦ Ausztrália – A Pápai Missziós Művek adományokat gyűjt Ukrajnának

Az imádság és a felebaráti szeretet jegyében indított el az ausztrál Pápai Missziós Művek egy ima- és adománygyűjtő hálózatot, hogy a lengyel és román partnerszervezeteik sürgető segítségkérésére válaszolva helyben próbálja támogatni az Ukrajnából menekülő embereket. Az összegyűjtött pénzt először a román és lengyel PMM nemzeti igazgatóságaihoz küldik, amelyek a menekültközpontokban elsősegélyt és lelki támogatást nyújtó helyi plébániai közösségeket segítik. „Ezek a központok megteltek, és szükségük van minden anyagi segítségre. A hívek a határközeli plébániákon teszik a tőlük telhető legtöbbet. Lengyelországban az érkezőket egyenesen felveszik a plébániai közösségekbe. A PMM kápolnájában imaesteket szerveznek a világ

békéjéért. A menekültek anyagi támogatása és az értük való folyamatos ima a világegyház szolidaritásának kifejezése. Mi mindent megteszünk, amit tudunk, hogy az embereknek ebben a nagy szükségben reményt adjunk” – mondta az ausztrál PMM igazgatója, Brian Lucas plébános.

(Agenzia Fides)

Várjuk olvasóink véleményét

a Népek Missziója magazin cikkeiről, valamint a misszióval kapcsolatos kérdéseiket is.

Üzenetet honlapunkon keresztül is lehet küldeni:

<http://papaimisszio.hu>

• pmmmisszio@gmail.com

• Pápai Missziós Művek

1223 Budapest, Jókai Mór u. 14.

• Tel.: (06-1)-226-4610

Együtt az élet teljessége felé

Az Isteni Ige Társasága jövője fejlődik az Isteni Ige Szemináriumában. Ez a legnagyobb képzési központ Indiában azok számára, akik verbita misszionáriusok szeretnének lenni. Ismerkedjünk meg a híres képzési központtal.

Az Isteni Ige Szeminárium (Divine Word Seminary - DWS) Pune városban található, India Maharashtra államában. 1956-ban hozták létre. A megalapítását Fr. Englebert Zeitler áldotta meg, a Németországból érkezett első verbita misszionáriusok egyike. Ez az intézmény az 'alma-mater'-e az összes indiai verbita misszionáriusnak, mivel ez az intézmény neveli őket a képzés utolsó szakaszában.

A DWS indulása óta sikeresen szolgálja a verbita missziós képzés céljainak teljesülését, és segít a testvéreknek erősíteni a közösségi életet minden szempontból. Sok misszionárius, papok és testvérek, a DWS-ben részesültek képzésben az intézet 65 éves fennállása alatt. Legtöbbjük a világ különböző tájain aktívan dolgozik az evangélium hirdetése terén. Néhányan már megkapták örök jutalmukat. Mindent összevetve, ez a pompás képzési ház otthona volt több mint 1100 férfinak, kezdetétől egészen máig. Kétségtelenül, életük áldásos tapasztalata az itt eltöltött idő.

Ebben a házban a képzés segít a résztvevőknek abban, hogy Isten, az egyház, a társadalom és a közösség szolgálatára szenteljék életüket, olyan cselekedetek által, amelyek igazi belső szabadságból és meggyőződésből születtek és nem merő mechanikus köteleességteljesítésből. Az éves program részletesen megtervezett és meg is valósul. A jól összeállított személyes képzési program olyan keret, melyen belül mindenki megtapasztalhatja azt a személyes teret, melyben növekedni képes és arra motiválja, hogy fenntartsa és növelje magában azt a törekvést, hogy átformálja magát jellemes és odaadó szolgálattal teli emberré. A képzés azt a célt tűzi ki, hogy biztosítsa az önuralmat, támogassa az erős, érett személyiséget, és fejlesszen más jellemvonásokat is, amik rendkívüli módon hasznosak az egyház rendezett és gyümölcsöző tevékenységéhez. Mindez olyan folyamat, ami segít nekünk fokozatosan kialakítani Krisztust a bensőnkben. A spirituális megalapozottság mé-

lyen gyökerezik a képzendők életében, nem úgy, mint a pusztán megrögzött szokások, és amely egyesíti a szellemi, vallási, erkölcsi, társadalmi, világi és kulturális értékeket.

Ez a szeminárium a szabadság légkörét biztosítja, ami által felelős misszionárius szerzetesekké válnak. A szeminárium szerzetesei, adottságaiknak megfelelően a Lélek által közösségként működnek együtt mindannyiuk hitbéli és szeretetben való növekedése érdekében. Így rátermett és hozzáértő személyiségekké válnak, akik az egyházat a papság vagy a testvérség intézményén keresztül szolgálják. Röviden, a DWS a szentelendőket az évek során a földre hullott gabonaszem-léttől az érett búza-alkalász teljességéig kíséri el.

A közösségi életet táplálják és erősítik a havi rekollekciók, a gyűlések, az egyházi és kulturális ünnepek megülése, házi és közösségi összejövetelek, családi ünnepek, piknikek, kétkezi munkák és játékok. Az éves lelkigyakorlatnak, a fogadalmak megújításának, a lektori és akolitusi szolgálatra történő felavatásnak, az örökfogadalomnak, diakónusszentelésnek és a missziós kereszt adományozásának megvan a különleges helye a szemináriumi események sorá-

ban. A teológiai képzés képessé teszi a szentelendőket arra, hogy kialakuljon a spirituális meggyőződés, ami lehetővé teszi az erős elköteleződés elfogadását az Isteni Ige személyiségbe épülése, valamint a hit és élet összekapcsolása által.

A teológiai képzés során a szeminárium követi az egyetemi tanmenetet, amelyet a Jnana Deepa Institute of Philosophy and Theology hittudományi egyetem kínál. A közösség továbbá gondoskodik arról, hogy a szentelendőket bevonják a pasztorális és szociális gyakorlatba. A közösségi élet ebben a

házban a családi életformát utánozza, amihez minden egyes rendtárs hozzájárul a maga módján. Jövőképünket így határozzuk meg:

“A Lélek által indítva és az Ige által táplálva egy egységet alkotó missziós papi/testvéri közösség vagyunk, tanúságot téve Isten Országáról.”

Az Isteni Ige Szemináriuma elismeri a tényt, hogy minden, amit ez az intézmény meg tudott tenni létezésének 65 éve folyamán, a jószándékú emberek, mind indiaiak, mind külföldiek segítségével valósult meg. A kellő időben érkező felajánlás nagy segítség volt a napi ki-

adások fedezéséhez. Az Isteni Ige Szemináriumának munkatársai hálásak a sok nagylelkű jótévőnek, akik áldozatukkal valódi támogatást nyújtottak nekünk. Tudatában vagyunk annak, hogy ezek a férfiak és nők az egyház iránti példamutató szeretetük által lemondtak kényelmükről és igényeikről, hogy biztosítsák a mi létfeltételeinket és jólétünket. Nagy hálával tartozunk nekik és viszonzásul imáinkba foglaljuk őket.

Michael Vettumani SVD

gazdasági vezető

Isteni Ige Szeminárium, Pune, India

Lehet harmóniában és békében élni

Amikor jó egy évvel ezelőtt a koronavírus-járvány Szenegált is elérte, néhány területen riadóhangulat uralkodott. Itt vírus nélkül is van elég nehézség: elmaradt az esőzés, a termés rossz volt. Kaolack tartomány néhány falujában éhínség is fenyegetett.

Kis ajándékok tartják fenn a barátságot – feltételezhetjük, hogy ez a közmondás ilyen vagy olyan formában Nyugat-Afrikában is ismerős. A francia szót az ajándékra – cadeau – Szenegálban mindennap lehet hallani. Ajándéknak számít egy születésnapra szánt szerény csomag is.

Tehát egy kis ajándékkal van úton katolikusok egy csoportja Kaolack városából, akik Sokoné muzulmán imámját akarják meglátogatni. Ramadán ideje van, vagyis böjt, és a hívő muzulmánok csak este, napnyugta után vesznek magukhoz ételt. Így hát annál nagyobb az öröm, amikor a vendégek egy karton datolyát nyújtanak át az esti böjtvégi étkezéshez. Az imám hosszasan megköszöni és dicséri a keresztény közösséggel való jó viszonyt. Néhány héttel ezelőtt, húsvétkor fordítva volt: akkor a muzulmán szomszédok jöttek látogatóba, hoztak

húst és más ajándékokat, és boldog húsvétot kívántak a keresztényeknek.

A keresztények és muzulmánok együttélése Szenegálban jó, a nyugat-afrikai ország példaként szolgál arra, hogy lehetséges harmóniában és békében élni. „Ez a talapzat, amire a nemzetünk fel van építve” – mondja Martin Boucar Tine kaolacki katolikus püspök. Ez egy jellegzetes vidéki terület, a fővárostól, Dakartól keletre mintegy három órányira autóval. Egy stabil talapzat és egy szilárd alap segíthet, ha hatalmas kihívások rázzák meg az együttélést. Például, ha egy világjárvány söpör végig az országon, a népen, a kontinensen, és azt megingatja. Múlt év márciusának elején Szenegálban is meghozták az ismert intézkedéseket, jó darabig bezártak mindent, és kijárási tilalom volt. „Mi, vallási közösségek támogattuk az államot, és beleegyeztünk, hogy egy ideig nem tart-

hatunk istentiszteleteket” – emlékszik vissza Tine püspök. Aki tudja, milyen jámborok az afrikai keresztények, sejteti, milyen mélyen vágott a szívükbe ez az intézkedés.

Szerencsére hamarosan jobb irányba fejlődtek a dolgok. A püspök hangsúlyozza: „A járvány nagyon keményen sújtotta az embereket, ezenkívül az esős évszak is kevesebb esőt hozott, mint szokott, a termés elég gyér volt.”

Hála Istennek kaptak élelmiszeradományokat, így tudták átvészelni a legnehezebb napokat.

Taiif falu főterén összegyűlt majdnem az egész lakosság. Mivel ramadán van, nincs ünnepi étkezés, se ünnepi zene, az alkalom azonban mégis örömteli. A falu közössége köszönetet akar mondani a templomi Caritas egyik küldöttségének, amely foglalkozik a vidéki fejlesztési projექtekkel. Valamint köszönetet mondanak a kormányzat képviselőinek is, akik együttműködnek az egyházzal.

Van néhány gabonátároló, melyeket az egyház támogatásával létesítettek, hogy az embereken segíthessenek szükség idején. Itt a parasztcsaládok a termésük egy részét tárolhatják, és így a következő vetési időszakra megőrizhetik a vetőmagokat. Ha a tartalékok fogynak otthon, itt még találnak egy szükségadagot. Különben fennáll a veszély, hogy a parasztok rögtön aratás után az egész termést a piacra viszik. Ám ilyenkor nem marad semmijük vészhelyzet idejére, és akkor ismét gabonát kell venniük. Ezt sok kereskedő kihasználja és sok pénzt követel, ezért aztán a családok adósságszökevényekévé esnek.

Segítséget a szükség idejére és felszerelést a jövőbeli válságok idejére – ezt akarja az egyház az embereknek adni a világnak ebben a sarkában. „Ez az iskolától az egészségügyi intézményekig terjed” – mondja a püspök. Mivel látják, hogy a keresztények jól tesznek, mint kisebbséget elfogadják és becsülik a muzulmán környezetben.

De mi van akkor, ha maguk a segítők kerülnek bajba? Dominique Clerval egy francia szerzetesnővér, aki már régóta Szenegálban dolgozik, egy központot vezet, ahol fogyatékos gyermekeket gondoznak és tanítanak. Volt itt koronavírusos eset? „Igen – mondja a nővér –, mégpedig én magam is beteg voltam. Az elsők között voltam, akiket a betegség megtámadott és a következményeit még mindig érzem.” Hogy hol fertőződött meg, nem tudja. Volt egy rendi gyűlésük Dakarban, de ott mindenki tartotta a távolságot egymástól és maszkot viseltek. Akárhogy is történt: ma több mint egy éve, hogy a vírus megjelent a világban. A problémák nem csökkentek. De mindennek ellenére a bizalomnak kell túlsúlyban lennie.

Fordította:

Szabó Bernadett

(Forrás: missiomagazin 4/2021)

Ferenc pápa az öregkorról

Ferenc pápa 2022. február 23-án – a Szent Józsefről szóló katekézis után – új katekézis sorozatot kezdett. Bemutatja az idős ember alakját, és a nemzedékek közötti szövetségről, a fiatalok és az idősök kapcsolatáról elmélkedik. Az alábbiakban gondolataiból idézünk.

A fiatalság gyönyörű, de az örök fiatalság roppant veszélyes képzelgés. Öregnek lenni ugyanolyan fontos – és szép –, mint fiatalnak lenni! Emlékezzünk erre! A nemzedékek közötti szövetség, mely visszaadja az embernek az élet minden korszakát, a mi elveszett ajándékunk, amelyet vissza kell szerezni.

Ha a nagyszülők visszaesnek búskomorságukba, a fiatalok még inkább belefeledkeznek okostelefonjaikba. A képernyő talán bekapcsolva marad, de az élet idő előtt kikapcsol.

Nemcsak az a fontos, hogy az idősök elfoglalják a megélt történelemmel szerzett bölcsességük helyét a társadalomban, hanem az is, hogy legyen beszélgetés, hogy beszélgessenek a fiatalokkal. És ez a híd lesz a bölcsesség átadása az emberiségben.

Az idősök olyanok, mint a fa gyökerei: ott, náluk van az egész történelem, a fiatalok pedig olyanok, mint a virágok és a gyümölcsök. Ha a gyökerektől nem érkezik a nedv, ha nem érkeznek az életető „cseppek” – mondjuk így –, akkor a fa sosem virágzik ki. Ne felejtjük el, mit

mondott a költő, akit már sokszor idéztem: „A virágpompa, melyben a fa tűndököl, abból születik, amit alatta rejt a föld” (Francisco Luis Bernárdez). Mind az a szép, amivel egy társadalom rendelkezik, az idősök gyökereiből származik. Ezért ezekben a katekézisekben az idős ember alakját szeretném kiemelni, hogy jól megértsük: az idős ember nem hulladék, hanem áldás a társadalom számára!

(február 23.)

A bölcsesség „időpazarlást” követel. Amikor hazaérsz, és meglátod a kislányodat, és „időt pazarolsz” rájuk, ez a velük való foglalkozás alapvető fontosságú a társadalom számára. És amikor hazaérsz, és ott van a nagyapád vagy a nagymamád, aki talán nehezen beszél, vagy, nem is tudom, elvesztette a beszédképességét, és te vele vagy, „pazarolod az időt” rá, ez az „időpazarlás” erősíti az emberi családot...

(március 2.)

A közvetlen, személytől személyhez szóló történetmesélésnek olyan hang-

vétele és kommunikációs módja van, amelyet semmilyen más eszköz nem tud helyettesíteni. Az az idős ember, aki hosszú ideig élt, és akinek megadatik, hogy élettörténetéről világos és szenvedélyes tanúságot tegyen, pótolhatatlan áldás. Képesek vagyunk-e felismerni és megbecsülni ez öregeknek ezt az ajándékát?

Hogyan adjuk át a hitet? „Tessék, itt egy könyv, olvasd el!” – nem így! Így nem lehet közvetíteni a hitet. A hit dialektusban, azaz a családi beszélgetésben, a nagyszülők és az unokák, a szülők és az unokák között öröklődik.

(március 23.)

Nagyon fontos, hogy felkeressük az idősöket, nagyon fontos, hogy meghallgassuk őket. Nagyon fontos, hogy beszélgessünk velük, mert végbemegy a civilizációknak ez a cseréje, az érettségnek ez a cseréje a fiatalok és az idősök között. És ekképpen civilizációnk érett módon halad előre. És ma oly nagy szükségünk van rá, a lélek érzékenységre, a lélek érettségére, szükségünk van bölcs, lelkekben érett öregekre, akik reményt adnak nekünk az életre!

(március 30.)

Összeállította: **Dombai Mária**
(Forrás: Magyar Kurír)

Gyermekek missziós adománygyűjtése

Mátészalkáról, a Móricz Zsigmond Görögkatolikus Kéttannyelvű Általános Iskolából kaptunk egy szívet melengető hírt.

Mindannyiunkat mélységesen megérintett a mostani háború. Nemcsak imádságainkkal szerettünk volna segíteni a rászorulókon, hanem tevőlegesen is. Meghirdettük iskolánkban az adományok gyűjtésének lehetőségét. Csatlakoztunk a „Hozz egy játékot!” kezdeményezéshez.

A gyűjtőpontokon tapasztaltak alapján számos pozitív, segítő kezdeményezés volt: szállás, utaztatás, élelmiszergyűjtés. Ezzel a csatlakozással mi a gyermekeknek szerettünk volna segíteni, örömet okozni, hiszen nagy valószínűséggel nem tudták magukkal hozni a számukra kedves játékot, könyvet. Már az is örömmel tölt el minket, ha csak egy kis időre is, de el tudják felejtetni a fájdalmas tör-

téntekeket, kicsit ki tudnak zökkenni a valóságból.

Amit gyűjtöttünk az új, illetve jó állapotú játékokon kívül: tartós élelmiszer, takaró, párna, pelenka, nedves törülköző, bébiétel, ásványvíz, fertőtlenítőszer és finomságok a gyermekek részére.

Megható és felemelő volt tapasztalni azt az óriási összefogást, adakozó kedvet, amelyet a Móricz-os szülők és gyermekek, valamint munkatársaink tanúsítottak. Nagyon hálásak vagyunk, hogy pár nap alatt tele kisbusszal tudott Bodnár Attila lelkiigazgató útnak indulni Barabásra a határhoz. Kívánjuk, hogy a Jóisten számszorosan áldja meg adományozóinkat!

Bene Anasztázia
animátor

Ima a békéért

A makói Szent István Király Plébánia missziós csoportjától kaptuk a hírt.

A háború kitörése óta imádkozunk a békéért. A kis missziósokkal pénteken 3 órákor szoktuk a rózsafüzért vagy az irgalmasság rózsafüzérét imádkozni. Egyik alkalommal a templomi közösséggel együtt, közösen végeztük a külön erre az alkalomra írt különleges Keresztutat a kis missziósok vezetésével.

Nyúl M. Fidelis SSND
Makó

Missziós avatás

A rákosszentmihályi Néri Szent Fülöp Katolikus Általános Iskola missziós feladatokat végző diákjait Sebastian atya 2021. október 19-én az iskola kápolnájában, szentmise keretében avatta fel. A kis missziósok közül néhányan megosztották velünk gondolataikat.

Számomra ez az avatás különleges élményt jelentett. Olyan volt, mint egy általános szentmise, csak rövidebb, és mivel kevesebben voltunk, otthonosabb is. Mintha a családommal imádkoztam volna. Nagyon tetszenek a Sebastian atyától kapott ajándékok: a rózsafüzér, melynek színei meghozzák az egésznek a hangulatát és pompáját, és a zöld színű missziós sapka is, mert szerintem nagyon aranyos rajta a Szent Gyermekséget jelentő embléma.

(Kincső)

Nekem nagyon jó kis élmény volt, amikor misszióssá avattak. Tetszett, hogy a

kápolnában voltunk, és ott volt a szentmise. Így, mint akkor, még soha nem voltam szentmisén: kevesen voltunk és nem a templomban. Jó énekeket énekeltek közben, és ez nekem nagyon tetszett. Amikor az avatás következett, jó volt, hogy most már mi is – felavattak – csinálhatjuk azokat a dolgokat, amiket a missziósoknak kell. Az én kedvenc dolgom, amit kaptunk, a rózsafüzér, de a sapka is tetszik.

(Klaudia)

Nagyon izgultam, mert még sosem voltam ilyen helyzetben. Jó volt, de egy picit féltem, ám nem tudom, hogy

mitől. Amikor mondták a nevem, akkor elindult bennem egy érzés, ami az volt, hogy segíthetek másoknak. Nagyon örültem. Kaptunk rózsafüzért, amivel minden este imádkozom. Nagyon örülök, hogy missziós lehetek.

(Luca)

Nagyon jó volt az avatási ünnep. Igaz, én az elején egy kicsit féltem, hogy hogyan és mit kell mondani, de amikor elkezdődött, rögtön eltűnt ez az érzés. Amikor pedig átadta Sebastian atya a tagsági kártyát és a rózsafüzért, akkor egyből egy ilyen jó tett iránti vágy került hatalmába.

(Alina)

Nagy öröm volt ez a nap számunkra, hiszen már évek óta vártuk ezt a pillanatot, mely a vírushelyzet miatt egyre csak tolódozott. Végre eljött a nagy nap, Istennek legyen hála!

Egyházi Bernadett

animátor, Rákosszentmihály

Október a rózsafüzér és a missziók hónapja

Az encsi Szent László Katolikus Általános Iskola hagyományos októberi eseményeiről kaptunk beszámolót.

2021. október 18-án iskolánk tanulói, tanárai és hitoktatói csatlakoztak ahhoz a világméretű kezdeményezéshez, mely a rózsafüzér közös imádkozására buzdítja a gyermekeket. Az iskolai reggeleket az osztályok sorban egy-egy tized olvasásával kezdték a hittanteremben, a többiek az iskolarádióon keresztül tartottak velük. Ugyanígy zajlott a teljes rózsafüzér-imádság, amikor egyidőben egymillió gyermek fordult az Égiekhez fohászaival a békéért és az egységért. A Magyarok Nagyszombatjának ünnepén pedig három generáció élőlőszóban köszönthette a Szűzanyát. Megható volt látni, hallani, ahogyan diákjaink a szülők, nagyszülők kezdő imáihoz csatlakoztak, ahogyan tiszta szívből énekeltek.

A missziós hónapban, a lelki napon, október 7-én újra találkozhattunk, beszélgethettünk Sebastian atyával, aki különösen három szó használatára hívta fel a figyelmünket: kérem, köszönöm, bocsánat. Beszélt arról is, hogy a nyíregyházi görögkatolikus iskola egyik tanulója hosszú ideje súlyos beteg.

Elhatároztuk, hogy a missziós adománygyűjtő nap bevételéből eljuttatunk egy nagyobb adományt a beteg fiú számára, hiszen a kezelése igen sokba kerül. Rengeteg felajánlás érkezett és cserélt gazdát: játékok, tanszerek, könyvek, dísz tárgyak. Az iskola diákönkormányzata kiegészítette a missziós gyűjtésünket, így – imáink mellett – jelentősebb pénzadománnyal is támogathattuk a nyírségi családot. Nagy köszönet érte minden adományozónak!

Napi imádságainkat ebben a hónapban néhány hálaadó vers is kiegészítette. Ezek a kis versek a földrészeket jelképező missziós színek jegyében íródtak. Íme, egy közülük:

*Köszönöm, Uram, hogy a Föld még él!
Színeivel igazolod: sok népe békél.
Van mégis háború, ellentét, gyűlölet.
Kérünk, hozz a világba tiszta színeket!
Kérünk, hozz a világba tiszta szíveket!*

Makranczi Sándorné
animátor, Encs

Látogatás a Reménysugár Otthonban

A Szent Gyermekség Műve úgy döntött, hogy 2021-ben éves projektje keretében ezúttal magyarországi intézmény támogatását tűzi ki célul. A pataki csoport javaslata nyomán a balassagyarmati Reménysugár Otthonra esett a választás.

Szerettük volna a gyermekeket közvetlenül is bevonni a projektbe, ezért az otthont velük együtt kerestük fel októberben. Megkértük őket, hogy hozzanak édességeket, melyeket más csoportok felajánlásaival együtt személyesen vittünk el az otthonba. Ez volt az első alkalom, amikor a saját szemünkkel is láthattuk, hogy hová, kikhez kerülnek az adományaink.

A Reménysugár Otthon kezdetben valóban gyermekotthonként indult, ma már azonban a lakók jelentős része nagykorú: többen is vannak, akiket kicsi koruktól kezdve itt gondoznak, de időközben felnőttek. A gondozottak nagy része testi és/vagy szellemi fogyatékkal él, legtöbbjük nem önellátó, és közü-

lük sokan ágyhoz kötöttek, súlyos testi deformitásokkal. A gyermekek között vannak egészségesek is, akik nem nevelkedhetnek családban, mert vér szerinti szüleik valamiért nem tudnak róluk gondoskodni, de le sem mondtak róluk.

Megérkezésünkkor az intézményvezető-helyettes, Anita és kollégája, Sándor várt a kapuban, ők vették át a missziós gyermekek által összegyűjtött ajándékokat: édességeket, gyümölcsöt, játékokat. Az átadásról pár fotó is készült. Nagyon örültek az adományoknak, és hamarosan útnak is indultunk a látogatásra, ahol fogadóink hatalmas lelkesedéssel és szeretettel kísérték végig az intézményen, csoportról csoportra.

Bepillantást nyerhettünk a különböző korú, enyhén vagy súlyosan sérült gyermekek és felnőttek életébe. Ahogy haladtunk az intézmény egységein keresztül, mindenhol nyugalmat, szeretetet tapasztaltunk, és elhivatott, szeretettel teli dolgozókkal találkoztunk. Ők közben szorgalmasan végezték napi teendőiket az otthon lakói között. Megtudtuk, hogy jelenleg 104 gondozott van az intézményben. Éppen az ebédeltetés zajlott, ami hatalmas feladat, mivel egy csoportban 8 gyermekre 1 gondozó jut.

A gyermekek életkoruk miatt, a felnőttek pedig sokan értelmi szintjük vagy súlyos testi és szellemi fogyatékoságuk miatt nem képesek az önálló étkezésre. Jellemzően az otthonban élő gyermekek és legtöbb felnőtt is teljes gondozásra szorul: fürdetés, etetés stb., így a kis dolgozói létszám miatt nagyon nehezen jutnak a napi feladatok végére. Ennek ellenére látszik rajtuk, hogy

munkájukat hivatásuknak tekintik, van olyan, akinek ez az első munkahelye és innen megy most nyugdíjba. A többiek között is vannak, akik 20 vagy 30 éve itt dolgoznak, fáradhatatlanul gondozzák a sok rászoruló.

A látogatás során arra jutottunk, hogy a Reménysugár Otthon támogatását érdemes volna rendszeresíteni, és az éves projekt lejáta után is folytatni, már csak azért is, mivel elérhető fizikai közelségben van, s a személyes találkozás révén könnyebben értesülünk, mikor mire van szükségük. Kértük, hogy állítsanak össze egy listát a hiányzó dolgokról, amelyek összegyűjtésével mindenkor a leginkább segítségükre lehetünk.

Amikor kiléptünk az otthonból, mély tiszteletet éreztünk az intézmény összes dolgozója iránt, akik nap mint nap végzik ezt az áldozatos és szép munkát. Áldja meg őket a jó Isten szeretetben, egészségben. Munkájukhoz sok erőt és kitartást kívánunk!

Sándor Eszter
animátor, Fót
Sogrik Judit
animátor, Fót

Kedves Reménysugár Otthonbeli
Lakók és Gondozók!

Kérjük, fogadjátok szeretettel kis adományunkat, amit a fóti Kis Szent Teréz Szent Gyermekség missziós csoport nevében szeretnénk átadni nektek! Szerettük volna, ha a gyerekek nem csak közvetve, de közvetlenül is hozzá tudnának járulni a projekthez, és meg tudják valósítani jelmondatunkat, amit rendszeresen tudatosítunk bennük:

"Kis imával, kis áldozattal gyermekek segítenek gyermekeknek."

Ezért úgy gondoltuk, hogy megkérjük őket, hogy most a csokikat és cukorkákat, amikről lemondanak, hozzák el és gyűjtsük össze. Várakozáson felüli lelkesedéssel hozták az édességeket, hogy örömet szerezzenek az otthon lakóinak.

Reméljük, hogy olyan szeretettel fogadjátok, mint amilyen szeretettel a gyerekek adják!

Imádkozunk értetek, és kérjük, hogy az Úr áldása legyen rajtatok minden nap!

Szeretettel:

A fóti Kis Szent Teréz Szent Gyermekség csoport

Fót, 2021. október 9.

Szemben a szegénységgel

Elefántcsontpart legnagyobb városában, Abidjanban nagy építkezési hullám tapasztalható, de a Divo nevű szegénynegyed lakóit ez sajnos nem érinti. Milyen kiút van az itt élő gyermekek és fiatalok számára, és milyen segítséget kaphatnak?

Az emberek szívesen beszélgetnek főleg akkor, ha érdekes újságok vannak. Patricia Konan és Lyliane Sanogo éppen kávészünetet tartanak, és egy fiatal, Souhela nevű nőről beszélnek, aki nemrég nyitott a városban egy saját üzletet, mégpedig egy „szépségüzletet”. Ez nem is olyan könnyű, ehhez bátorság kell, és hogy jól meg kell gondolni, melyik ágazatba száll be az ember – mondják egymásnak. Egy pékség? „Manapság minden sarkon van egy, a piac telítve van” – véli egyikük. A fodrászüzletek ugyanígy – nagy a konkurencia. A tehetősebb ügyfelek pedig inkább parókát hordanának.

Miért gondolkodik ennyit a két hölgy egy kis szépségszalonnak jövőjéről? Mert ők ismerik a tulajdonost, ugyanis a két hölgy a szalézi nővérek szociális központjában dolgozik gondozóként és Souhela ott tanult. Mindketten büszkék arra, hogy a 26 éves Souhela a szalézi nővéreknél végzett néhány éves képzés után saját kis boltot nyitott „Yeri szépségboltja” néven.

Büszkén, de egy kicsit félénken üdvözlí Souhela az első vendégeket üzletében. Ruhákat, táskákat, kiegészítőket rendezett el a kirakatban. „Egy nagykereskedőnél vásárolok meg az árut, ami Kínából jön” – magyarázza. Az üzlet hátsó részét kiadta egy üzlettársnak, aki ott fodrászszalont üzemeltet. Ideális esetben a vendég mindkét üzletrészt felkeresi, hogy készen álljon egy üzleti napra vagy egy családi ünnepre. „Souhela már kisgyermekként rendelkezett üzleti érzéssel” – mondja Ruth Cediél nővér, aki Kolumbiából származik és a szociális központ vezetéséhez tartozik. Souhelára egy mosollyal emlékszik vissza: „Már akkor süteményt és karamell-cukorkát árult”. „Hát igen, akkoriban a pékosztályba jártam, ez most meg szépségbolt”.

Elemi iskola és kézműves képzés

A Don Bosco-nővérek központjában szabályos elemi iskolai osztályok és

kézműves képzési tanfolyamok vannak lányok részére. Lehet pékmesterséget, cukrászatot vagy szabás-varrást tanulni. Az egyik legnagyobb kihívás az, hogy mi történik, ha befejezték a képzést. Nem mindenki tud rögtön saját boltot nyitni. „Igen, ez nehéz. Ha innen elmennek, nem találnak rögtön állást. Ez néha elbátortalanítja őket” – erősíti meg Ruth Cediél nővér. Ezért keresnek a nővérek kapcsolatokat üzletekkel, cégekkel és üzemekkel. Esetleg szállodákra és éttermekre is gondolnak, amelyek cukrászt vagy konyhai kisegítőt keresnek. „A járvány természetesen ebben nem segít, mert most alig jön turista az országba” – mondja.

Mi történik a sikeres képzés után?

Néha váratlanul új ajtók nyílnak meg. Jelentkezett egy férfi, aki az intézet lakóinak ingyen ebédet ajánlott fel. Taiwanból származik, és már dolgozott Ausztriában a gasztronómia területén. „Most van egy ázsiai éttermem Abidjanban és állandóan keresek munkaerőt” – mondja az étteremtulajdonos a nővéreknek. Megegyeznek abban, hogy kapcsolatban maradnak. Valóban sokatmondó együttműködés lenne.

Védelemnyújtás a lányoknak

Az ebédlőasztalnál ül egy lány, nevezzük Caroline-nak. „Senki sem tudja, hogy nálunk van” – mondja Ruth Cediél nővér. Caroline elszökött otthonról, pontosabban: elmenekült erőszakos férjétől. Akarata ellenére házassították össze vele. „A kényszerházasságnál a lány esetében mindenekelőtt a menyasszony áráról van szó. Mihelyt a családja kifizette a pénzt, már senkit sem érdekel a sorsa” – magyarázza Ruth nővér. Így történt ez Caroline-nal is, akinek most az a reménye, hogy a családja nem akad a nyomára.

Itt a sűrűn lakott környéken ugyan hamar lehet szállást találni, de ugyanolyan könnyen felfedezheti az embert egy

ismerős. Tulajdonképpen van ilyen esetekre törvény, és a nővérek a minden napokban jól együttműködnek az állami szervekkel.

Rendőrségi segítség

Gyakran rendőrök vagy a városi szociális gondozók hoznak a nővérekhez gyerekeket, fiatalokat, és kéri, hogy törődjenek velük. Így történt Lisette-el és Ange-val, akik az utcán éltek. Éjjel egy műanyag fólia alatt kerestek maguknak alvóhelyet, vagy a piacon a faállványok alatt. Egyik este arra jött egy rendőrájárőr. Felszedték és behozták őket. „Nekem tetszik itt” – mondja Lisette, mialatt az osztályteremben ül és egy anyagdarabot szab-varr. Megtanulja, hogyan kell a tarka anyagból az annyira kedvelt afrikai-tarka ruhát készíteni. Talán az ő számára is ez az út egy jobb jövő felé. De a múltja nem engedi el őt olyan egyszerűen. Szívesen visszamenne a családjához – de a szülei már nincsenek együtt, mindketten új házasságban élnek. Számára, mint idősebb lányuknak, már nincs hely. Hogy milyen kemények a viszonyok egy ilyen negyedben, azt csak sejtethetjük.

A lakónegyed lakói kriminalitásról számolnak be, prostitúció is van néhol. A kábítószerfogyasztás széles körben elterjedt, a kannabisztól a kokainig van minden. És az erőszak is jelen van mindenütt.

A Don Bosco-nővérek ezt személyesen megélték. Egy ideig bent laktak Divoban, de aztán túl veszélyessé vált számukra. Kis házukat mindenféle különös figura kereste fel. „Inkább eljöttünk onnan” – mondja Ruth nővér. Néhány száz méterrel arrébb található a „Foyer Marie Dominique”, vaskapuval van elzárva és őrzik. A diáklányok itt biztosabb helyen vannak – a vezetőik is. „Mégsem félünk” – mondja a nővér.

Most éppen elkezdtek egy új akciót, mert a végzőseik munkakeresése továbbra is foglalkoztatja őket. Létrehoztak egy internet-oldalt, ahova egyes üzemek feltehetnek álláshirdetéseket. A végzősök pedig fényképpel és önéletrajzzal mutatkoznak be. „Mi támogatni akarjuk lányaink tehetségét” – mondja a nővér. Még több fiatal nőnek kell sikeresen alakítani az életét, úgy ahogy Souhela tette. Épp most adott el

egy levéltárcát. Beleteszi egy bevásárlószatyorba, amelyre rá van nyomtatva a cége neve. Souhela valóban mindenre gondolt. Régi diáktársaival már nincs sok kapcsolata. Akkori barátnőivel néha interneten találkoznak, de ők el-

költöztek a városból, férjhez mentek, gyerekeik lettek. A képzés ideje a nővéreknél életük egy fejezete volt. Most egy új kezdődött.

Fordította: **Szabó Bernadett**
(Forrás: missiomagazin 2/2022)

Alor sziget: Indonézia egyik legrejtettebb paradicsoma

Sokan közülünk már találkoztak Maria Blandina SSpS indonéz nővérrel, vagy hallottak róla. Ő néhány évig Magyarországon a Pápai Missziós Műveknél dolgozott, majd 2018-ban visszament Indonéziába. Érdeklődtünk utána, hogy mivel foglalkozik mostanában. Érdekes beszámolót küldött munkájáról és Indonézia természeti szépségeiről.

Indonézia természeti szépsége végtelen. Ha keresztül megyünk az országon, egyik "eldugott paradicsom" után a másikra bukkanunk. Alor sziget Indonézia legszebb szigeteinek egyike. 17 sziget van a szigetvilágban, amelyek közül messze a legnagyobb Alor maga és Pantar; van még 6 sziget, amelyek lakottak: Pura, Treweng, Kepa, Buaya, Kangge és Kura. A fennmaradó 9 sziget: Sika, Nub, Kapas, Batang, Lapang, Ternate, Rusa, Tikus és Kambing lakatlan.

Ezek a szép szigeteken élnek a Szentlélek Szolgái Missziós Nővérek, két közösségben. Főként oktatással, lelki gondozással és gyógyítással foglalkoznak. Mindemellett a nővérek közreműködnek a hitoktatásban és a családlátogatásban is. Meglátogattam ezt a gyönyörű szigetet pár napra azzal a céllal, hogy közelebről is találkozzak azokkal az emberekkel, akiket a nővéreink szeretnek és szolgálnak.

Egyike a kedvenc helyeimnek Alor szigetén Takpala falu. Mivel a fennsíkon van, gyönyörű kilátás nyílik a tengerre és Sika szigetre. Ez a falu az egyik legrégebb hagyományos falu Alorban, és máig megtartotta tradícióit, szokásait. A kirándulás

Takpalába kevésbé teljes, ha nem próbáljuk fel az Abui törzs hagyományos ruháit. Ezeket a ruhákat kézzel szövik, hagyományos szövőszéken. A nők öltözkékét gyönyörű szőtt ruha takarja, fakéregből készült övvel, szép kiegészítők, mint pl. kosa-

rak, karkötők és bokaláncok tartoznak hozzá.

Ami a férfiakat illeti, remek a hagyományos öltözkékük: szőtt anyag, hosszú kés, nyílpuska és néhány más szép kiegészítő, mint pl. nyaklánc kagylóhéjból és kalap csirke tollból. A falunak van egy törzsi vezetője, aki irányítja a hagyományos ünnepeket. Ahányszor csak eljövünk ide, egy lego-lego tánccal fogadnak minket, ez a hagyományos takpali tánc. Meghívunk a bambuszból és nádból épült hagyományos házába, amely négyemeletes, közkeletű nevén Lopo. Alornak az a jelzője, hogy „ezer Moko szigete”. Moko a hozomány, amire szükség van, mikor egy férfi megkéri egy nő kezét. Az teszi egyedivé és kivételessé ezt a bronz dob, hogy soha nem gyártottak újat, más szóval ez kulturális vagy ősi örökség, és ez a hagyomány ma is él Alor szigetén.

Nővéreink több mint 25 éve szolgálják Alor lakóit. Az Isteni Ige Misszionáriusai kezdték az Örömhír terjesztését ezen a szigeten, templomokat és iskolákat építettek, amelyeket átadtak az egyházmegyének. Alor népe hálás a hitért, amit a misszionáriusaink hoztak nekik. „Az ő jelenlétük láthatóbbá tette számunkra a rejtett paradicsomot” – mondják Takpala törzsi vezetői.

Maria Blandina Bano SSPS

Tudósítás Barabásról, a magyar-ukrán határról

Mióta elkezdődött az orosz-ukrán háború, a Pápai Missziós Művek európai igazgatói kéthetente online találkozót tartanak megbeszélni az aktuális háborús helyzetet, a felmerülő kérdéseket és a lehetséges segítségnyújtást a szükségét szenvedő menekült testvéreknek.

Azért utaztam el a magyar-ukrán határra, Barabásra, Bodnár Attila görög-katolikus pappal, hogy személyesen megnézzem a helyzetet. Találkoztam ott menekült emberekkel és az őket segítő testvérekkel. Öröm volt látni az összefogás erejét. Találkoztam Szijártó László atyával, a Veszprém Főegyház-megyei Karitászigazgatójával, aki nap mint nap ott van, tolmáccsal is segíti a menekült embereket. Hosszasabban is tudtam vele beszélgetni. Április 5-én az alábbi információt kaptam tőle:

„Beregszászról ma harminchárman jöttek, roma nemzetiségűek, anyukák gyerekekkel. A karitászmunkatársai meleg étellel, útravalóval látják el a menekülteket. Összegyűjtik őket, és autóbusszal viszik tovább Budapestre, ahol további segítséget kapnak. Biztosítanak nekik lakhatást, munkalehetőséget, il-

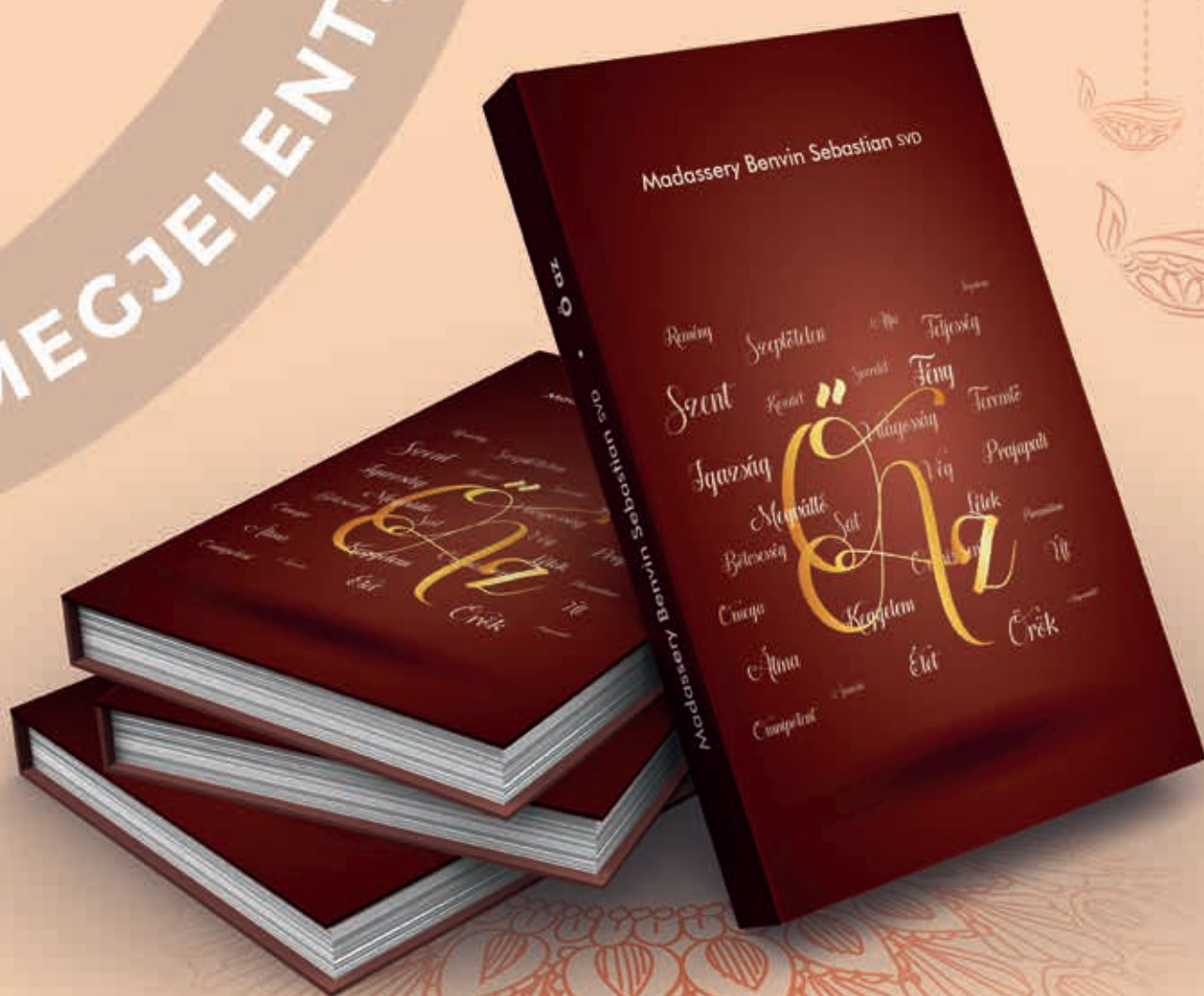
letve a tovább utazást abba az országba, ahova menni szeretnének.

Itt a határ közelében meg tudnak melegedni, a pici babákat el tudják altatni. Lelki támaszt is kapnak. Egy anyuka mesélte, hogy a nagyobbik fia Kijevben van, ott él a családjával, egy hónapja nincs velük kapcsolat, aggódik. Ők azért jöttek el, mert gyakran van légiriadó, az egyik gyermeknek epilepsziás rohamai vannak, kikészítik a légiriadók. Ők magyarul beszélő roma nemzetiségűek. A barabási határátkelőhely reggel 7-től este 8-ig van nyitva, mert most nem jönnek éjjel. Eddig napi 4-500 menekült is jött belső Ukrajnából. Információt is kapnak a karitászmunkatársaitól, ők segítik a továbbutazásukat. Felveszik a kapcsolatot Budapesttel és mindenben segítik őket.”

P. Benvin Sebastian Madassery svp

MEGJELENT!

**Legrégebbi és legfontosabb hindu könyvek a Védák.
Miről szólnak igazán? • Mi a bennük rejlő üzenet?
Van-e benne keresnivalója a keresztényeknek?**

Ezekre a kérdésekre ad választ
Madassery Benvin Sebastian SVD

„Ő az” című
legújabb
könyve!

MEGVÁSÁROLHATÓ:

• Pápai Missziós Művek irodájában
1223 Budapest, Jókai M. u. 14.
pmmmisszio@gmail.com • +36 1 226 4610

• Mária Könyv és Kegytárgy Üzlethálózatban
Bp. V.ker., Kossuth L. u. 1. (Kárpátia udvar)
Bp. XI.ker., Karinthy F. út 9.

A szerző első kötete
még megvásárolható
a kiadónál.